

Arrest

nr. 127 391 van 24 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{ds} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.12.2012 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(am)(en): O.

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd.³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, ter staving van de bestaansmiddelen van O. S. worden bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zij voor de periode van januari 2011 tot juli 2012 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen. Gezien er verschillende bewijzen werden voorgelegd dat zij actief op zoek was naar werk kunnen deze uitkeringen in aanmerking genomen worden. Echter, uit het voorgelegde overzicht van januari 2011 tot maart 2012 blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen voor deze periode 955 euro bedroeg. Gezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België reeds 1000 euro netto bedraagt is dit onvoldoende om te kunnen dienen als bewijs van de toereikende bestaansmiddelen. Immers, gezien de Belgische onderdaan voor zichzelf reeds over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte is het onmogelijk om op basis hiervan zich te laten vervoegen door betrokkene zonder dat ze het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Voor de periode van april 2012 tot juli 2012 bedroeg het gemiddeld netto-inkomen uit werkloosheid en enkele interimopdrachten 1057 euro per maand. Gezien er echter slechts voor een beperkte periode, één week in juni, bewijzen werden voorgelegd van interimarbeid en er slechts een werkloosheidsuitkering werd voorgelegd tot juli 2012 is op onvoldoende wijze aangetoond dat de Belgische onderdaan op heden over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er werden geen bewijzen werden voorgelegd na datum van juli 2012 is het onmogelijk de huidige situatie betreffende de bestaansmiddelen in te schatten. Bijgevolg is niet aan de gestelde voorwaarde voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker kreeg een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande het inkomen van de echtgenote van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat de echtgenote van verzoekster geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

De echtgenote van verzoeker is wel degelijk actief op zoek naar werk, gelieve de bewijsstukken hiervoor terug te vinden in de bijlage.

Dat haar werkloosheidsuitkering dan ook in overweging dient te worden genomen in de beoordeling van dit dossier.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat er geen rekening gehouden kan worden met het inkomen van de echtgenote van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! Verzoekster is reeds geruime tijd actief op zoek naar werk.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen moet voorvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu hebben verzoeker en zijn partner dit. Er dient immers rekening gehouden te worden met de werkloosheidsuitkering van de echtgenote van verzoekster nu vaststaat dat zij actief op zoek is naar werk.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomeneisen, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete" beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!!!!

Dat zij aannemelijk maakt dat "zij, van zodra zij de kans krijgt terug zal beginnen werken, immers zij heeft in het verleden gewerkt en heeft een inkomen gehad.

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Bovendien blijkt uit de bijgevoegde tewerkstellingsattesten zeer duidelijk dat verzoeker, tijdens de volledige duur van de procedure woonachtig was op hetzelfde adres. Dat hij dus steeds bereikbaar was voor de bevoegde diensten.

Toch hebben zij tot 2013 gewacht om een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft een jaar nadat zij de laatste gegevens hebben gekregen van de echtgenote van verzoeker, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoeker, het feit dat hij werkbereid is en een Belgisch kind heeft en het geheel van feitelijke elementen of de actuele situatie.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat het verblijf van verzoeker beëindigd zou worden!

Verzoeker was dan ook niet in de mogelijkheid om enige informatie te verschaffen over zijn inkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tót zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht aile aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."2

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Gelieve in de bijlage hier de nodige bewijsstukken voor terug te willen vinden.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De aangevoerde schending moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke bepalingen:

Verzoeker diende op 3 december 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, met name mevrouw S. O. (bijlage 19ter).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.”

In voorliggende zaak heeft de verwerende partij, na verwezen te hebben naar de inhoud van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, geoordeeld dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan ontoereikend zijn.

Aangaande verzoekers grief dat op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing blijkt hoe deze afweging in zijn dossier werd gemaakt, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing onmiskenbaar kan worden gelezen dat de verwerende partij met betrekking tot de voorgelegde attesten van werkloosheidsuitkering heeft geoordeeld dat zij *in casu* in aanmerking genomen worden aangezien er verschillende bewijzen voorliggen dat zij actief op zoek was naar werk, maar dat uit het voorgelegde overzicht van ontvangen werkloosheidsuitkeringen van januari 2011 tot maart 2012 blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen in die periode 955 euro bedroeg. Vervolgens stelt de verwerende partij vast dat gezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België reeds 1000 euro netto bedraagt, en verzoekers echtgenote aldus voor zichzelf dus reeds over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, het onmogelijk is om op basis hiervan zich te laten vervoegen door betrokkene zonder dat ze het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel en dit dus onvoldoende is om te kunnen dienen als bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van interimarbeid gedurende één week in juni en de ontvangen werkloosheidsuitkeringen voor de periode van april 2012 tot en met juli 2012 oordeelde de verwerende partij voorts dat het gemiddeld inkomen in die periode 1057 euro per maand bedroeg en dat gezien er slechts voor een beperkte periode bewijzen werden voorgelegd van interimarbeid en er slechts tot juli 2012 bewijzen van werkloosheidsuitkeringen werden voorgelegd, hiermee op onvoldoende wijze is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de voormelde vereisten en het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, maar dat hij zich er niet mee kan verzoenen, zoals hij het formuleert. Aldus voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. Voorts voert hij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.5. Het betoog van verzoeker dat de werkloosheidsuitkering van zijn echtgenote in overweging moet worden genomen omdat zij actief naar werk zoekt, is niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Immers werden precies om die reden de werkloosheidsuitkeringen wél degelijk in aanmerking genomen, naar luidt van de bestreden beslissing. In dezelfde zin is verzoekers betoog waar hij stelt dat zijn echtgenote zodra zij de kans krijgt terug zal beginnen werken, zodat het geen redelijk argument is om verzoekers aanvraag te weigeren, evenmin dienstig. De verwerende partij heeft niet tot de weigering van verblijf besloten op grond van de vaststelling dat verzoekers echtgenote niet werkt of niet actief naar werk zoekt, maar wel op grond van

de vaststelling dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat zij over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, enerzijds omdat de aangetoonde bestaansmiddelen –i.e. de werkloosheidsuitkering- ontoereikend zijn en anderzijds omdat geen bewijzen werden voorgelegd van na juli 2012, zodat het onmogelijk is de huidige situatie in te schatten. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker met zijn betoog geen afbreuk doet aan deze concrete motieven, en dat uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven geenszins “*een louter abstracte en vormelijke stijlfomule*” zijn, maar dat zij voldoende draagkrachtig zijn om de beslissing te schragen.

De verwerende partij heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voorts nergens gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van (on)bepaalde duur. Er wordt gesteld dat de bewijzen van interimarbeid slechts betrekking hebben op 1 week in juni, naast het feit dat dat het bewijs van de werkloosheidsuitkering niet verder gaat dan juli 2012. Verzoekers beschouwingen omtrent het niet bestaan van een dergelijke verplichting zijn dan ook zonder enige relevantie in het kader van het onderzoek van voorliggende zaak.

Waar verzoeker voorts stelt “*Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon. In casu hebben verzoeker en zijn partner dit.*”, gaat hij volledig voorbij aan de vaststelling van de verwerende partij dat de voorgelegde bestaansmiddelen van zijn echtgenote voor de voormelde periodes respectievelijk gemiddeld 995 en 1000 euro bedroegen en zodoende onder de risicoarmoedegrens voor een alleenstaande liggen, vaststelling die verzoeker niet betwist. Ten overvloede wijst de Raad er op dat honderd twintig procent van het leefloon op het moment van de bestreden beslissing 1282, 14 euro bedroeg, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat hij en zijn echtgenote over dit bedrag beschikken. Verzoeker verwijst verder overigens naar een motief aangaande een inkomen van 1232,24 euro dat nergens in de bestreden beslissing te lezen valt.

Verzoekers verwijzing naar het arrest Chakroun van het EHRM is evenmin dienstig: *in casu* heeft de verwerende partij het bedrag van honderd twintig procent van het leefloon immers geenszins gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar heeft zij aan de hand van de voorgelegde elementen vastgesteld dat de bestaansmiddelen waarover verzoekers echtgenote beschikt voor zichzelf reeds onvoldoende zijn aangezien ze onder de armoederisicogrens voor een alleenstaande liggen, laat staan dat ze zich op basis hiervan kan laten vervoegen door verzoeker zonder dat ze het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit motief wordt door verzoeker volledig ongemoeid gelaten en blijft dus, als zijnde onbetwist, onverminderd overeind.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers aanvraag, in weerwil van wat hij daar zelf over stelt, individueel werd onderzocht. De vermeende schending van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG die hij meent te kunnen afleiden uit het feit dat geen individueel onderzoek werd gedaan, kan alleen al om die reden niet worden bijgetreden.

Betreffende de documenten die verzoeker als bijlagen bij het verzoekschrift heeft gevoegd waaruit zou blijken dat hij goed geïntegreerd is in België en dat zijn echtgenote werk zoekt en gewerkt heeft, wijst de Raad er op dat, in de mate dat deze documenten niet eerder werden voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers aanvraag, de verwerende partij geen kennis had van deze stukken op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam en de verzoekende partij deze stukken niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden zijn voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). *A fortiori* geldt dit ook voor het stuk dat na het verstrijken van de beroepstermijn nog aan de Raad werd overgemaakt, met name een opleidingsovereenkomst afgesloten tussen de VDAB en de echtgenote van verzoekster op 24 februari 2014, dus daterend van na de bestreden beslissing.

2.1.6. Verzoeker verwijt de verwerende partij vervolgens tot 2013 gewacht te hebben om een beslissing te nemen. De Raad wijst er op dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend op 3 december 2012 en dat de verwerende partij een beslissing genomen heeft op 31 mei 2013, wat bezwaarlijk als een overschrijding van de redelijke termijn kan worden beschouwd. Alleszins toont de verzoekende partij met voormeld argument geen onzorgvuldig of onwettig handelen van de verwerende partij aan.

2.1.7. Waar verzoekers betoog voor het overige geënt is op de premisse dat er in zijnen hoofde een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht werd genomen, en hij daaruit een aantal onderzoeksverplichtingen afleidt in hoofde van het bestuur, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zijn betoog vertrekt vanuit het verkeerde standpunt dat hem reeds een verblijfsrecht werd verleend en dit nu wordt beëindigd, wat niet het geval is. Ook dit betoog is derhalve niet dienstig en de eruit afgeleide schending van het vertrouwensbeginsel is dan ook niet aangetoond.

2.1.8. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt, of dat de gemachtigde niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Het middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het wordt geadstrueerd als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen- zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, ' de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso -jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat-. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving.. Er moet dus sprake zijn van een "pressing social need".

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van- een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar zijn land van herkomst bemoeilijken! Verzoeker vormt een gezin met zijn vrouw en kind, die beiden over verblijfsrecht in België beschikken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als hij geacht wordt terug naar Macedonië te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet grondig en evenwichtig werd gedaan, meer nog zelfs in " strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner!

Het is voor verzoeker en zijn gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mevrouw in België kan verwacht worden dat zij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat zij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat zij hier net opgebouwd heeft!

Van zodra zij kan, wil zij terug beginnen werken!

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mevrouw te verwachten dat zij mee naar het buitenland zou verhuizen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidhsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Zijn partner heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden."

2.2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Aangenomen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft opgebouwd met zijn echtgenote en kind –dit wordt door de verwerende partij ook niet betwist- en ongeacht de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, nu uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant omdat in beide gevallen dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 68-69.), dient te worden gewezen op het volgende:

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voorgezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70.)

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker poneert dan wel dat het feit dat zijn echtgenote en kind beiden verblijfsrecht hebben in België een hinderpaal is voor zijn terugkeer omdat van mevrouw niet kan worden verwacht dat zij mee zou verhuizen omdat zij alles wat zij net in België heeft opgebouwd weer zou moeten achterlaten, maar daarmee toont hij geenszins met concrete gegevens aan dat zijn partner en kind, geboren in juni 2011, hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst verder te zetten.

De bestreden beslissing leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

2.2.3. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont derhalve geenszins aan dat de bestreden beslissing heeft verzuimd rekening te houden met zijn gezinsleven. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (BS 17 januari 1992, hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het luidt als volgt:

"Art 74/13 van' de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De kinderen van verzoeker hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen- en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders,- verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat' van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoeker het recht hebben een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld!

Hoe kan het kind van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij teruggestuurd wordt naar Macedonië terwijl het kind zelf de Belgische nationaliteit bezit??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, ni: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

"§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003/ respectively until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicantr who had also assumed their daily care since her séparation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minorityr together with the father the applicant was thé most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important conséquence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived ail their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re- entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the

event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless the Court observes that, as a result of the décisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their séparation would be permanent or temporary is in the realm of spéculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnérable, as held by the minority of the Supreme Court."

Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet- krijgen om de opvoeding van zijn kind op zich te nemen, dat hij dit steeds gedaan heeft en dat een eventuele terugkeer naar Macedonië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kind.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tót haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging en schorsing vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt."

2.3.2. De artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Ter zake kan voorts worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM en het niet aangetoond zijn van hinderpalen die eraan in de weg zouden staan dat verzoeker zich laat vergezellen door zijn echtgenote en kind –het kind is net iets ouder dan drie jaar– naar zijn land van herkomst of elders om daar, desgevallend tijdelijk, in afwachting van het verkrijgen van de juiste documenten die hem toelaten het grondgebied van het Rijk opnieuw te betreden, het gezinsleven verder uit te bouwen. In die zin is de kritiek van verzoeker aangaande het feit dat hij geen band zou kunnen opbouwen met zijn kind, niet dienstig. In die zin is de verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens evenmin van nut: dit arrest heeft betrekking op de situatie van een kind met gescheiden ouders, situatie waarin dus, in tegenstelling tot het huidige geval, niet kan worden aangenomen dat de ene ouder de andere zou vergezellen naar zijn land van herkomst of elders en waarbij de terugwijzing van één ouder dus noodzakelijkerwijs een zwaarwegende scheiding zou betekenen met de kinderen, gezien het feit dat er ook een inreisverbod was uitgevaardigd van twee jaar.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met de belangen van het kind.

2.3.3. Verzoeker beroept zich nog op het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Gelet op al het voorgaande toont verzoeker niet aan dat bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van het kind, of dat daaromtrent op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn geoordeeld.

2.3.4. Geen van de onderdelen van het derde middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS